

чето тамъ и да потъне. Нека човѣцитѣ се научатъ, какъ дѣдо Воденъ знае да се шегува...

— Добрѣ, дѣдо! казала русалката и заплавала къмъ брѣга.

Била чудна, топла пролѣтна нощъ; езерото тихо спѣло, и водната повърхнина като златна чаша блѣстѣла, освѣтена отъ ясния мѣсецъ...

Плувала Пролѣтянка и болно, тжжно се свивало нейното сърдце. Тя още отдалече съгледала сѣнката на мѣничката дѣвойка и ѝ станало мило за това бѣдно дѣте... Но дѣдо Воденъ заповѣдалъ, трѣбва да се изпълни заповѣдта му...

Прѣминали нощъта и деньтъ, и отново настана ясна, чудесна вечеръ. Отново дѣдо Воденъ си седѣлъ на брѣга на езерото, цѣлъ покритъ въ мъгла... Той билъ благодушно разположенъ и радостно посрѣщналъ Пролѣтянка.

— Здравей, дъщерко! казалъ ѝ той. Но, я ми разкажи всичко, което си свършила...

Пролѣтянка била тжжна, мълчелива и кристални сълзи блѣстѣли на нейнитѣ очи.

— Какво ти се е случило, мое дѣте? Я запиталъ дѣдо Воденъ. — И кждѣ е тая дѣвойка, която ти измами въ блатото?

Закрила лицето си съ двѣ ржцѣ Пролѣтянка.

— Прости ме, дѣдо!... прошепнала тя. Заслужихъ азъ твоето наказание.

Намръшилъ дѣдо Воденъ бѣла брада и дебели устни, потъмнѣло му лицето и гнѣвно заискрилъ очи.

— Прости ме, дѣдо, продължавала русалчицата — Азъ съжалихъ дѣвойчето; дойде да я дири въ гората майка ѝ; азъ ѝ дадохъ дѣтенцето... Колко се